

ת"פ 29438/11/20 - מדינת ישראל נגד ארתור אסייב

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 29438-11-20 מדינת ישראל נ' אסייב
תיק חיצוני: 767114/2020

בפני **כבוד השופטת רקפת סגל מוהר**
מאשימה **מדינת ישראל**
נגד **ארתור אסייב**
נאשם

החלטה

לפני בקשה לביטול כתב האישום לפי סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, דהיינו מן הטעם שהעובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. בכתב האישום נטען כי בתאריך 19.10.20 סמוך לשעה 16:13, לאחר שגילה כי גרושתו ואם בנם המשותף, הגב' הודיה ישועה (להלן: "המתלוננת"), מתגוררת עם בן זוג חדש והיא בהריון, שלח לה הנאשם הודעת טקסט טלפונית בה איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה ובחייה שלה ושל העובר שנשאה ברחמה, בכך שכתב לה "שיהיה לך ילד עם מחלות הכי קשות, שישלם על מה שאמא שלו עשתה. עם (השגיאה במקור - ר.ס.מ) אלוהים לא יעזור לו, אני יעשה", וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

נימוקי הבקשה ועמדת המאשימה

3. בפתח ישיבת ההקראה בה נדרש הנאשם להשיב לכתב האישום, טען בא כוחו כי עובדותיו אינן מהוות עבירה, שכן דברי הנאשם לא היוו איום וגם אם מדובר היה ב"ביטויים לא הולמים" אזי לא מדובר בכאלה שחצו את הרף הפלילי. כבר נקבע בפסיקה ש"איחולי מוות" אינם מהווים איומים, "לא ברור איך הנאשם יכול לגרום למחלות קשות לאותו ילד" וגם המתלוננת עצמה לא טענה בתלונתה כי מדובר באיומים, אלא אמרה שהיא "מקבלת הודעות בהן הנאשם מאחל לה מוות ומחלות קשות".

4. מנגד, טען ב"כ המאשימה כי אין כל נפקות לאופן בו תיארה המתלוננת את מעשי הנאשם וכי די היה בתוכן הדברים ובכך שהיא ציינה בתלונתה כי היא "מפחדת מההודעה הזו ששלח לה הנאשם", כדי להצדיק את הגשת כתב האישום. ב"כ המאשימה הוסיף וציין כי הגם שהוא "מסכים שלא מדובר בתוכן מובהק המהווה אמירה מאיימת", אזי איחולי מוות יש בהם פוטנציאל ממשי להטלת מורא, פחד ואימה - ר' רע"פ 4482/20 **חאמד נ' מדינת ישראל**.

5. בתגובתו בכתב לעמדת המאשימה, הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה המתייחסת ליסודות עבירת האיומים והמבחנים שנקבע לבחינת התקיימותם (ר' ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**; ע"פ 624/81 **וינטראוב נ' מדינת ישראל**; ע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל**; ת"פ (ת"א) 33623-10-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** וספרו של י' קדמי), וטען כי ברי שבמקרה דנן לא היתה לנאשם יכולת שליטה או השפעה על כך ש"לילד של המתלוננת יהיו מחלות קשות" ולא ברור כיצד הוא יכול היה לדאוג או לפעול לכך שהניבוי הזה שלו יתממש. מכיוון שכך ומאחר שכבר נפסק כי יש לבחון את התקיימות האיום לפי מידת אמה אובייקטיבית ו"לא על פי רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו" (ר' **הלכת ליכטמן**), חזר ב"כ הנאשם על טענתו כי דין כתב האישום להתבטל.

דין והכרעה

6. סעיף 149 (4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, קובע כי:

לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

- (1) חוסר סמכות מקומית;
- (2) חוסר סמכות עניינית;
- (3) פגם או פסול בכתב האישום;
- (4) **העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה;**
- (5) זיכוי קודם או הרשעה קודמת בשל המעשה נושא כתב האישום;
- (6) משפט פלילי אחר תלוי ועומד נגד הנאשם בשל המעשה נושא כתב האישום;
- (7) חסינות;
- (8) התיישנות;
- (9) חנינה.

משמעות הטענה המקדמית הקבועה בס"ק (4), דהיינו כי "**העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה**" היא שגם אם תוכנה כל העובדות המפורטות בכתב האישום לא יהא בכך די כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו, בשל העדרות רכיב "משמעותי" לביסוס העבירה (ר' י. קדמי **על סדר הדין הפלילי**; חלק שני - הליכים שלאחר כתב האישום, א', מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009 עמ' 1293 - 1294 **(להלן -קדמי)**)).

7. מאחר שבעבירה של איומים עסקינן, אזי נכון הוא כי יש לבחון את תוכן האיום באמת מידה אובייקטיבית, אך יש לעשות כן תוך התייחסות להקשר הכולל שבו נאמרו הדברים לרבות הנסיבות בהן נאמר הביטוי, הנסיבות בהן הוא נקלט וגם המסר שהיה גלום בו (ר' ע"פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל וכן רע"פ 2038/06 שמואל לם נ' מדינת ישראל).

8. לטעמי, אמירת הנאשם כי "... אם אלוהים לא יעזור לו אני יעשה", צריכה להיבחן על פי מכלול הנסיבות הקשורות לאירוע, בטרם ניתן יהיה להכריע בשאלה האם מדובר באיום כמשמעותו על פי סעיף 192 לחוק העונשין הקובע כי "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

יכולתו של אדם לממש את האיום צריכה להיבחן אף היא על רקע מכלול הנסיבות.

9. במצב דברים זה, כאשר שאלת התקיימותם של היסוד העובדתי והנפשי של רכיב האיום שבעבירה מחייבת פרשנות וביור של הנסיבות בהן נאמרו הדברים, דעתי היא כי לא יהא זה נכון למנוע מהמאשימה את כוונתה להוכיח כי באמירתו את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום, התכוון הנאשם להפחיד את המתלוננת או להקניטה.

10. סוף דבר - הבקשה נדחית.

11.

12. 5129

54678313

לנוכח הודעת ב"כ הנאשם לפיה היה ובקשתו תידחה כי אז יבקש לחקור את המתלוננת,

אני מורה כי עדות המתלוננת תישמע ביום 8.6.22 בשעה 13:30.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים, תזמן את המתלוננת (ע"ת 1) ותעדכן את יומני.

המאשימה תוודא התייצבות המתלוננת מבעוד מועד.

ניתנה היום, ט"ז ניסן תשפ"ב, 17 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

